

Overweging viering zondag 12 maart 2017

Tweede Zondag van de Veertigdagentijd – Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Genesis 12,1-4; Psalm 33; Mattheüs, 17,1-9

Beste mensen,

Wat zou Abraham hebben verwacht toen hij huis en haard verliet?
Zou hij hebben gehoopt om oog in oog met God te komen staan?
Op zijn levensweg ontmoet hij God daadwerkelijk,
in de gestalte van drie vreemdelingen die hij te eten geeft,
maar Gods belofte aan hem van een talrijk nageslacht,
een gelukkige toekomst, ontvouwt zich slechts gaandeweg
en op onvermoede wijze.

Wat verwachten wij van God? Hoe verheven of dichtbij
stellen wij ons Hem voor?
Petrus, Jacobus en Johannes zien Jezus van gedaante veranderen,
in schitterend wit licht.
Ze zien Jezus in gesprek met Mozes en Elia,
maar wat dit betekent, lijkt aan hen voorbij te gaan.
Petrus zou Petrus niet zijn als hij niet heel primair en resoluut
vooral deze situatie wil vasthouden, fixeren,
want het is zo ongelooflijk bijzonder, goed, glorieus!

Je zult ook maar leerling van Jezus zijn,
of zoals wij onszelf christenen noemen:
Jezus is zo diep menselijk als je je maar kan indenken,
maar Hij lijkt zo vaak onnavolgbaar.

Het evangelie van vandaag eindigt nogal merkwaardig:
de leerlingen mogen niets zeggen over wat zij zagen
voordat de Mensenzoon uit de doden is opgewekt.
In het hoofdstuk dat aan de gedaanteverandering voorafgaat
kondigt Jezus met zoveel woorden zijn lijden aan,
en zijn leerlingen begrijpen hier niets van,
willen er niet aan dat Jezus' weg gaat eindigen in lijden en dood.
Omlijst door deze woorden krijgt de gebeurtenis op de berg
terecht de kracht van een goddelijke openbaring.

De gedaanteverandering is bij uitstek een situatie
waarvan je pas achteraf de betekenis kan beseffen.
We herkennen ongetwijfeld het gevoel van groots geluk
dat je zo iets zo maar ineens meemaakt,
dat het geluk je ineens overkomt, je wordt aangereikt.

Bij de zusters van Beaufort neemt in hun kapel
een ikoon van de gedaanteverandering een grote plaats in.
Het feest van de *Transfiguration* op 6 augustus is bij hen
een groot en veelzeggend feest.

Meditierend bij die ikoon, nadenkend over verandering,
en niet van vandaag op gisteren, maar door de jaren heen,
krijg je het besef dat je niet geheel op eigen kracht kunt veranderen,
dat het God is die in jou aan het werk gaat.

Een klooster, je levensstaat, je werk, je relatie, onze geloofsgemeenschap,
je kunt er van dromen dat het voor altijd onveranderd goed zal zijn,
maar dat is godsonmogelijk.

Hans Andreus dichtte ooit:

*Het licht
beweegt de mensen,*

*het licht beweegt
met de mensen
er tegenin
mee,*

*blijft de omgekeerde
richting
aangeven*

In de brief aan de Hebreëën heet het: „We hebben hier geen blijvende stad,
maar zijn op zoek naar de stad van de toekomst“ (Hebr. 13,14).

Op de berg sprak Jezus met Mozes en Elia.
Zij staan niet alleen voor de Wet en Profeten, maar zijn degenen
die door God zijn opgenomen in zijn licht,
hun graf wordt op aarde niet gevonden.

Ook wij zouden het zonder Gods trouw niet volhouden,
niet op onze weg als geloofsgemeenschap naar Pasen,
hopelijk in bezinning op wie en wat we zijn
als we ons christenen noemen, en ook niet in ons eigen leven.
Trouw zijn in geloof betekent niet per se dat alles onveranderlijk is,
trouw zijn is veel meer telkens weer zoeken
hoe God je tegemoet wil komen.

Geluk valt niet te organiseren,
al kunnen we wel zien waar het niet is:
in woorden en daden die mensen afbreken,
in keuzes die mensen uitsluiten.

Laten we bidden dat wij de richting herkennen
waarin God met ons wil meegaan,
dat Hij onze voeten brengt over de horizon van onze waarneming
naar zijn stad van vrede.
Zo moge het zijn.

Otto Vervaart, lekendominicaan